

หนังสือคุณภาพ
ในเครืออมรินทร์

สยามคอมพ์วอร์ม

ปล่อยใจไปกับ...เช็ก กิงฉัตร

เรื่องจากกรุงกบพฯ ตะสนามบินเวียนนา ประเทศออสเตรีย ตั้งแต่เข้ามิด ขวัญกลมเหนือและเปลี่ยอย่างบอกไม่ถูก แม้ในฐานะ ไกด์นำทัวร์ที่ดีหล่อนควรจะนอนง่าย นอนไว และถึงจะนอนน้อย แค่นี้ก็สามารถตื่นขึ้นอย่างสดชื่นไม่จ้จเวีย แต่การเดินทางคราวนี้ ไม่เอื้อให้หญิงสาวมีโอกาสหลับเลย หล่อนนั่งอยู่ที่นั่งตรงกลาง บนเครื่องบินที่ผู้โดยสารเต็มแน่นทุกที่นั่ง ขวามือคืออวัยวะหรืออวัยวะ หญิงสาววัยยี่สิบห้าปี อายุอ่อนกว่าขวัญกลมสามปี แต่การแสดงออก นั้นดูเหมือนจะถดถอยกว่าอายุจริงไปอีกสิบสามปีเป็นอย่างต่ำ

ไกด์สาวไม่เคยออกทัวร์คู่กับขวัญกลม หญิงสาวเพิ่งเข้ามาทำงาน ในบริษัทชั้นนำทัวร์ได้เพียงหกเดือน ส่วนอีกฝ่ายช่วยทางบ้านออก ทัวร์มาตั้งแต่เรียนมหาลัยปีหนึ่ง แต่ตั้งแต่แวะเวียนมาทำงานที่นี้ ขวัญกลมได้ยินเรื่องของ ‘น้องญาญา’ มาตลอด บรรดาไกด์อาวุโส และไม่อาวุโสต่างพูดเป็นเสียงเดียวกันว่า

“ใครได้ออกทัวร์กับคุณน้องญานาก็เหมือนซื้อหวยแล้วโดน กินรวบสามเต็ง เต็งแรกคือต้องทำงานทุกอย่างเอง เต็งที่สองคือ

งานหนักขึ้นเพราะต้องคอยดูแลเอาใจคุณเธอเป็นพิเศษ ดังที่สามคือ ถ้าแม่ไม่ถูกใจ กลับถึงเมืองไทยอาจจะเอาเราไปพูดให้เต๋อตร้อนได้ พูดกับเฮียวิทย์ไม่เท่าไรหรอก เพราะเขาพอรู้จักนีสัยน้องสาว แต่ ถ้าไปพูดกับเจ้าแกละเป็นเรื่อง ลูกสาวคนนี้ลูกหลง เต๋อกับแม่นึกว่า นางฟ้าตกสวรรค์มาเกิด จริงๆแล้วนางมารหลุดมาตามรอยปริของ นรกชัดๆ”

อันที่จริงอาชีพไกด์หรือทัวร์ลีดเดอร์ส่วนใหญ่เป็นอาชีพอิสระ หรือที่เรียกกันว่าฟรีแลนซ์ มีไม่กี่คนที่ดำรงตำแหน่งพนักงานในบริษัท ด้วย แต่บริษัทชั้นนำทัวร์นี้มีลักษณะกึ่งๆ คือรับฟรีแลนซ์ออก ทริปจริง แต่ถ้าลงได้ทำงานให้ที่นั่นแล้วจะมีงานป้อนให้ตลอด เรียกได้ว่าถ้าได้เข้ามาทำที่นั่นแล้วไปกันได้ก็ไม่มอด กิจกรรมของบริษัทก็มีแต่ ขยาย ไกด์หรือหัวหน้าทัวร์จะทำงานที่นั่นที่เดียวยังได้ แอ้มเฮียวิทย์ หรือว่องวิทย์ที่เข้ามาบริหารงานแทนบิดาก็เป็นคนใจกว้าง ไม่ได้คิดหวังแต่ผลกำไรของบริษัทเพียงฝ่ายเดียว แต่ยังแบ่งปันให้พนักงาน และพวกไกด์อิสระด้วย

ข้อเสียของเขามีเพียงอย่างเดียว คือตามใจบิดามาก และบิดารวมถึงมารดาทำตามใจรัญญามากเช่นกัน ดังนั้นน้องสาวคนเล็กจึงมีอำนาจเหนือพี่ชายคนโตไปโดยปริยาย บรรดาทัวร์ลีดเดอร์ที่ยังมีความสุขกับการทำงานให้ว่องวิทย์ จึงมักจะยอมๆอดทนกับหญิงสาว โดยให้เหตุผลว่า

“นานๆ จะมีทัวร์กรุ๊ปใหญ่หรือกรุ๊ปพิเศษที่ต้องใช้คนดูแลสอง คนเสียที แล้วโอกาสที่จะได้นำทัวร์กับแม่เจ้าประคุณถือว่าแค่หนึ่งในร้อย ใครเจอเข้าก็ถือว่าดวงช่วยไปแล้วกัน”

ตามปกติวัณรณญาชอบไปทริปทางญี่ปุ่น เกาหลี เพราะบินระยะ สั้น อากาศดี อาหารถูกปาก ดังนั้นเมื่อมีทริปพิเศษไปเช็กหรือ

สาธารณรัฐเช็กเข้ามาในลักษณะงานใหญ่ ลูกทัวร์จำนวนไม่สูง แต่ไปนานและข้อเจาะจงพิเศษหลายข้อ ว่องวิทย์ก็ถามไถ่น้องสาวว่าต้องการจะนำทัวร์หรือไม่

วรัญญาแค้ยกไหล่บอกพี่ชายอย่างไม่เกรงใจว่า

“ไปทำไมไ้ปรากไ้เช็กเนีย ไม่เห็นมีอะไรเที่ยวเลย บ้านเมืองก็สวยดีหรอก แต่น่าเบื่อจะตาย ไม่มีห้างดีๆให้ช้อปปิ้งห้าง ถ้าไปปารีสหรือว่าลอนดอนค่อยมาเรียกหนูนะเฮีย เมืองนี้ประเทศนี้ให้พวกลูกน้องไปเหอะ แล้วนี่ไปเกือบยี่สิบวัน นานเป็นบ้า หนูไม่เอาหรอก เบื่อตายซักเลย”

“เฮียให้ไปทำงานนะ ไม่ใช่ให้ไปเที่ยว” ว่องวิทย์ท้วง

“มันก็เหมือนกันนั่นแหละ งานเราก็คือการเที่ยว ถ้าคนนำทัวร์ไม่สนุก ลูกทัวร์จะสนุกได้ไง จริงไหมเฮีย หนูว่าตอนนี้ทัวร์ญี่ปุ่นลดเพราะคนปอดแตกกลัวนิวเคลียร์ เฮียก็จัดทัวร์ให้หนูไปสวิสหรือไม่ก็อิตาลีดีกว่า ทำแกรนด์ทัวร์พิเศษเน้นช้อปปิ้งล้วนๆ ไม่เอาทัวร์วัฒนธรรม ไม่ต้องไปสวน ไปโบสถ์ ไปวัง แล้วให้หนูนำทัวร์เองรับรองรุ่ง ตะลุยกินได้ทุกเอ้าต์เลย”

“เฮียกลัวจะร่วงละไม่ว่า” พี่ชายบ่นอย่างอ่อนใจ

ชายหนุ่มไม่เหมือนบิดามารดาตรงที่พอรู้ว่าน้องสาวคนเล็กนั้นร้ายกาจไม่น้อย ไม่ใช่เด็กดีเด็กเก่งอย่างที่เตี้ยกับแม่เชื่อ แต่เขาก็เป็นประเภทเกรงใจพ่อแม่และซึ้งเกียจทะเลาะกับน้องสาวที่แสนจะเอาแต่ใจ ดังนั้นน้องว่าอย่างไรเขาก็ว่าตามนั้น เมื่อวรัญญาไม่อยากไป เขาก็มอบหมายให้โกดาร์ดาสที่ทำงานให้บริษัทจนเหมือนเป็นโกดาร์ดประจำบริษัททำหน้าที่นำทัวร์แทน และเขาจ้างขวัญกมลซึ่งถึงเพิ่งจะร่วมงานกับซันนำทัวร์ได้ประมาณครึ่งปี แต่ได้รับคำชมจากลูกทัวร์อย่างมาก มาตลอดไปด้วยเหตุผลที่ว่า

“ท้าวใหญ่ เงินหนา ไปนาน และท่าทางจะยุ่ง เขาไปทำงานด้วย อาจจะมีการอยู่ติด มีความต้องการพิเศษอื่นๆ แกมยังต้องมีคนประสานงานกับเจ้าหน้าที่ทางโน้น ระบุชื่อบริษัททัวร์ท้องถิ่นที่ชำนาญด้านพวกถ่ายหนังมาเลย ผมเลยจะส่งคนไปสองคน” เขาพูดทั้งๆ ที่อีกฝ่ายก็รู้ว่าในกรณีอย่างนี้ที่ลูกท้าวขอมา ค่าใช้จ่ายของไกด์ทั้งสองคนต้องคิดจากลูกท้าวอยู่แล้ว “อีกอย่าง เขายังขอมาว่าอยากได้คนที่มีความรู้เรื่องปฐมพยาบาลหน่อย เพราะกลัวว่าถ้ามีอะไรขึ้นมาจะหาหมอหาหมอทางโน้นยาก กลัวด้วยว่าราคาจะแพงมาก คุณก็เยวเป็นพยาบาลเก่า น่าจะเหมาะสมพอดี”

ไกด์อาวุโสที่ได้รับมอบหมายงานชื่ออริกา แต่เพื่อนฝูงคนร่วมงานส่วนใหญ่รวมถึงว่องวิทย์ด้วยเรียกหล่อนว่าพี่แซก อริกา มีนิสัยใจเย็น อ่อนหวาน หล่อนเป็นที่ขึ้นชอบและขึ้นชมทั้งในหมู่พนักงานและไกด์อิสระของชั้นนำทัวร์ ออกทัวร์ลูกท้าวก็ติด ที่สำคัญคือ อริกาเป็นคนขยัน เก่ง และสามารถแก้ปัญหาต่างๆ ได้อย่างรวดเร็ว คล่องแคล่ว

ขวัญกมลเข้ากับอริกาได้เป็นอย่างดี ถูกคอกันด้วยซ้ำ ดังนั้นหญิงสาวจึงไม่หนักใจอะไรเลยที่ต้องออกท้าวใหญ่ต่างๆ ที่ประสบการณ์ยังไม่มากนัก เพราะมั่นใจว่าพี่แซกสามารถคุมทุกอย่างได้ ตัวหล่อนเป็นแค่ผู้ช่วยทำงานตามคำสั่ง งานไม่น่าจะหนักหนาเกินไปนัก

เมื่อรับมอบหมายงาน กระบวนการต่างๆ ก็เริ่มต้น และต้องเริ่มก่อนกำหนดเดินทางค่อนข้างมาก เพราะการขอวีซ่าสาธารณรัฐเช็กไม่ใช่เรื่องง่าย ต้องออกตัวเครื่องบินและจองที่พักตามกำหนดการทั้งหมดก่อนไปขอวีซ่า บ่อยครั้งที่ลูกท้าวเขาเที่ยวทั้งหลายซึ่งถูกบังคับให้ไปยื่นขอวีซ่าด้วยตัวเองและโดนซักถามมากมายออกปากตรงกัน

“ยากยิ่งกว่าขอวีซ่าไปอเมริกาเสียอีก!”

แถมทัวร์กรุ๊ปนี้ยังไม่ธรรมดา เพราะมีเป้าหมายในการถ่ายทำ
มิวสิกวิดีโอเพลงในรูปแบบละครสั้น อรวิภาที่รับหน้าที่พิเศษช่วย
บริษัททัวร์ทำให้ลูกค้าด้วยต้องวิ่งไปสถานทูตเที่ยวแล้วเที่ยวเล่ากว่า
จะได้วีซ่าให้กับลูกค้าทัวร์ที่แต่ละรายเป็นคนในวงการบันเทิงที่ ‘เวลา
เป็นเงินเป็นทอง’ และไม่สามารถยืนต่อแถวหน้าสถานทูตให้เป็นจุด
สนใจของผู้คนได้

“โอ๊ย ทริปนี้มันท่าทางจะยุ่งตุงนังอย่างที่เสียวิทย์แก้วจริง ๆ
เกี้ยวเอ๊ย” อรวิภาที่มากประสบการณ์และมีความสัมพันธ์ที่ดีกับ
เจ้าหน้าที่ทุกสถานทูตถึงกับแอบบ่นกับขวัญกมล “แต่ละคนยังกะ
เหวดนางฟ้าจะกลับไปทัวร์สวรรค์เยี่ยมวิมานนั้นแหละ จะเอานั่น
ไม่เอาเนี่ย เอ้อ เข้าใจเลยว่าทำไมเสียต้องส่งไต่ไปคู่เป็นกรณีพิเศษ
เพราะเขาจะบอมาเลยว่าแผนเขาอาจจะเปลี่ยนได้ตลอดเวลา เราต้อง
จัดการอำนวยความสะดวกให้ได้ตามที่เขาต้องการ”

“ไม่น่ามีปัญหาหะคะ พี่แซกเก่งออกค่ะ ประสบการณ์รับมือได้
ทุกอย่าง จัดการได้เรียบร้อยหมดอยู่แล้ว” ขวัญกมลเอ่ยชมอย่าง
จริงใจ หญิงสาวกำลังศึกษางานอย่างขะมักเขม้น หล่อนเพิ่งมาจับ
งานนี้ได้ไม่นาน และคิดว่าอรวิภาเป็นครูที่ดีที่สุด

“เกือบ” ครูของหล่อนแก้ “พูดไม่ได้เต็มปากหรอกว่าจัดการ
ได้หมด เพราะเราไม่รู้ว่าทัวร์แต่ละทริปจะเกิดอะไรขึ้นบ้าง นี่คงต้อง
ไปแก้ปัญหาเฉพาะหน้าอีกเยอะ โชคดีหน่อยที่เรื่องติดต่อง่ายทำ
เอ็มวีเพลงโยนให้บริษัททัวร์ท้องถิ่นทางโน้นจัดการให้ได้ เจ้าที่โคกกับ
เราอยู่เขาคลองเรื่องชาวต่างชาติมาถ่ายหนังพอดี เราเลยสบายไม่ต้อง
เหนื่อยวิ่งเต้นทางโน้นด้วย แต่นั่นตอนแรกก็ว่าจะเอาช่างเทคนิคพวก
อุปกรณ์ทางโน้น ตอนนั้นเปลี่ยนใจไม่เอาอีกแล้ว บอกว่าคนและอุปกรณ์
ที่ขนไปพอแล้ว เกี้ยวเอ๊ย...” คนพูดส่ายหน้า “เปลี่ยนไปเปลี่ยนมา

แบบนี้มีหวังไถ่ต้องวิ่งเปลี่ยนแผนไปมาหัวโตแน่”

อรวีถามมองการณ์ไกล แต่เอาเข้าจริงๆ หล่อนแค่เห็นเฉยเฉพาอยู่เมืองไทยเท่านั้น เพราะพอรู้ตัวว่าทัวร์เช็กคราวนี้ลูกทัวร์ไม่ใช่บรรดาเอเชียหรือเถาแก่เนี้ยกระเป๋านักท่องเที่ยวที่อยากชื่นชมความงามของยุโรป แต่เป็นทีมงานของอเมริกา นักร้องสาวค่างฟ้าซึ่งเพิ่งออกจากบริษัทเดิมมาตั้งบริษัทของตัวเอง และกำลังจะทำอัลบั้ม ‘รีเทิร์น’ โดยมุ่งจำหน่ายไม่เฉพาะในประเทศ แต่หวังจะตีตลาดเอเชียรวมไปถึงตลาดตะวันตก เจมี แวน เอลเลน โปรดิวเซอร์ซึ่งอยู่ในฐานะแฟนหนุ่มที่คบหากันออกนอกหน้าและอยู่ร่วมคอนโดเป็นคนออกความคิดให้ทำมิวสิกวิดีโอเจ็ดเพลง โดยร้อยเรียงเป็นละครสั้นซึ่งจะถ่ายทำในสาธารณรัฐเช็กล้วนๆ

ดังนั้นในกลุ่มทัวร์นอกจากจะมีนักร้องสาวที่เคยเล่นหนังเล่นละครหลายเรื่อง โปรดิวเซอร์หนุ่มลูกครึ่งอเมริกัน - ฝรั่งเศสแล้วยังแถมพกวชิระ ดาราหนุ่มหน้าใสที่กำลังรุ่งสุดๆ ไปในฐานะพระเอกของละครสั้นเรื่องนี้ด้วย

ส่วนดาราสมทบอีกสองสามรายที่จะบินตามไปสมทบช่วงสี่ห้าวันสุดท้ายของทริปก็เป็นดาราชั้นนำแถวหน้าของเมืองไทย

รายละเอียดทั้งหมดนี้ทำเอาวิทยุออกอาการใหญ่โต หล่อนอาละวาดกับพี่ชายก่อน หาวาไม่บอกเรื่องสำคัญๆ ให้รู้ ไม่งั้นหล่อนก็คงรับงานนี้ไปแล้ว และตอนนี้เมื่อรู้และหล่อนต้องการจะไปทัวร์กับนี้ ว่องวิทย์ก็ต้องจัดการให้หล่อนไปให้ได้

“เอาคนใหม่ออก ยายอะไรนะตัวอ้วนๆ เกี้ยวใช้ไหม นั่นแหละเอายายเกี้ยวชานนั้นออก แล้วให้หนูไปแทน”

“คุณเกี้ยวเขาไม่ได้อ้วนเสียหน่อย โปราณเขาว่าสมส่วน” ว่องวิทย์แย้ง

“โบราณว่าหมายความว่าเซย์ในปัจจุบัน สมัยนี้ผู้หญิงต้องพอมเพรียวอย่างหนู” หล่อนแหย่อย่างภูมิใจในความบอบบางอ่อนแอของตัวเอง

“ผู้หญิงคิดไปเองหรือเปล่า” ชายหนุ่มย้อนกลับ ทำเอาน้องสาวหน้าองุ่น ใต้ก้นว่า

“อ้อ หนูลืมไปว่าเฮียนะเป็นพวกชอบประเภทเนียนมไซ...” เกือบจะหลุดปากไปแล้วอย่างพี่สะใภ้หล่อนไง มีลูกคนเดียวก็อวบเกินพิกัดแล้ว แต่นึกได้ว่ากำลังจะอ่อนขอพี่ชายให้ตามใจ จึงหุบปากจับลิ้นตัวเองได้ทัน เปลี่ยนเป็นยื่นคำขาดว่า “ยังงั้นไม่รู้ละ หนูจะไปทริปนี้ เฮียต้องจัดให้หนูไปให้ได้ ไม่งั้นหนูไม่ยอม”

“จะไปได้ไง นี่อีกสองอาทิตย์จะเดินทางแล้ว เปลี่ยนตัวไกด์ตอนนี้ยุ่งตายซักเลย วิซ่าเชกิ้งยังออกยากๆอยู่” พี่ชายหล่อนไม่ยอมใจอ่อนง่ายๆ

“วิซ่าไกด์ทัวร์คนเดียวไม่ยากหรอก จดหมายรับรองบริษัทมีเส้นมี นะ...เฮียนะ...หนูอยากดูงานถ่ายทำอะไรพวกนี้มาตั้งนานแล้ว เฮียลืมหือเปล่าว่าหนูจบนิเทศมานะ”

“จบมาแล้วไง จบอะไรมาก็ต้องมาช่วยงานบ้านอยู่ดี ยังกะว่าไปดูงานมาแล้วจะไปทำงานอย่างอื่นได้งั้นแหละ” เขาหยุดปากไว้ไม่เสริมต่อว่า คนทำงานจับจด แถมทำตามอารมณ์อย่างวรัญญานะ ทำงานที่ไหนไม่ได้หรอก มีแต่งงานบริษัทของตัวเองเท่านั้นแหละที่ได้

และขนาดไม่ได้ค่อนขออะไร น้องสาวคนเล็กที่อยู่ห่างจากเขาลิบห้าปีก็ยังไม่ตาคลอ บอกว่า

“หนูอยากไป เฮียช่วยหนูสักครั้งไม่ได้หรือไง แล้วพี่ลีชานะ ไอ้ดอลในดวงใจของหนูเลยนะ”

“นักร้องนั่นนะหรือไอ้ดอลแก” ว่องวิทย์ทำคอย่นอย่างอดไม่อยู่

เมริษาเก่งจริง เล่นละครเก่ง ร้องเพลงเก่ง เสียงไพเราะ
แม้อายุจะแตะเลขสี่สิบแล้ว หล่อนก็ยังสวยราวกับสาววัยยี่สิบปลาย
ทั้งร้องทั้งเต้นได้คล่องเหมือนสาว ๆ แต่นิสัยส่วนตัวของหล่อนเก่งเกิน
กล้าเกิน เปิดเผยเกิน และที่ว่องวิทย์ซึ่งออกจะหัวโบราณหน่อย ๆ
ไม่ชอบเท่าไรก็คือ นักร้องสาวโด่งดังเหลือเกินในการนำแพชั่น
‘กินเด็ก’ เพราะหลังจากเลิกกับสามีชาวอเมริกันโดยมีลูกติดมาจน
เมริษาก็ประกาศอย่างเด่นชัดว่า ยุคนี้หญิงชายเท่าเทียมกันทุกประการ
ในเมื่อผู้ชายเจ้าชู้เปลี่ยนผู้หญิงแบบไม่เลือกหน้าได้ ทำไมผู้หญิง
จะทำบ้างไม่ได้

ดังนั้นหญิงสาวจึงคบผู้ชายแบบ ‘ดูใจและดูกาย’ ไปเรื่อย ๆ
อย่างเปิดเผย รักกันชอบกันก็อยู่ด้วยกัน พอรักจืดจางหรือมีปัญหา
ก็เลิกกันไป หล่อนบอกตรง ๆ ว่า

“หมดสมัยต้องมาทนกับผู้ชายเฮงซวยแล้ว ผู้ชายก็เหมือน
รองเท้านั้นแหละ ถ้าใส่แล้วมันกัดนัก หรือว่าสาหัส ตกรุ่น จะทน
สวมอยู่ทำไม ทั้งมันไปก็สิ้นเรื่อง”

และหล่อนก็เปลี่ยนรองเท้าบ่อยเสียด้วย หญิงสาวมาบรรเทา
ความหิวหยาแบบ ‘ไม่แคร์สื่อ’ ก็เมื่อสามสี่ปีก่อน เพราะลูกคนเดียว
ที่ส่วนใหญ่อยู่กับสามีเก่าในอเมริกาเริ่มโตเป็นสาว และกลับมาเยี่ยม
มารดาคราวละนาน ๆ คนเป็นแม่จึงดูสงบเสียงยิ่งขึ้นมาก

หากกระนั้นนิสัยที่ต้องมีคานแบนข้างกายก็ไม่เคยหายไปจากตัว
เมริษา แฟนคนปัจจุบันของหล่อนก็ไม่ใช่อะไรอื่น...โปรดิวเซอร์ลูกครึ่ง
หน้าคมกริบที่จะดูแลการออกอัลบั้มและนั่งแท่นเป็นผู้อำนวยการผลิต
ละครสั้นกึ่งมิวสิควิดีโอของหล่อนนั่นเอง

ว่องวิทย์ก็เหมือนคนส่วนใหญ่ที่รับรู้ข่าวสารของเมริษาผ่านสื่อ
ต่าง ๆ ที่บางครั้งก็ออกมาในแง่ดี บางที...ซึ่งมักจะเป็นส่วนใหญ่...

ก็ออกมาในแง่ลบ แต่เขาก็มีใจเป็นธรรมพอที่จะยอมรับว่า คนแต่ละคนมีเหตุผลในการเลือกใช้ชีวิตแตกต่างกันออกไป อีกทั้งเรื่องส่วนตัวของนักร้องสาวก็เป็นเรื่องส่วนตัวของเมริษา ถ้าไม่ได้สร้างความเสียหายหรือความเดือดร้อนให้กับคนอื่น เขาก็ไม่ควรจะไปตัดสินหรือกล่าวหาอะไร ว่าไปแล้วหลายเรื่องเขายังชื่นชมนักร้องสาวด้วยซ้ำว่ามีความ ‘แมน’ ตรงไปตรงมากกว่าผู้ชายหลายคนเสียด้วยซ้ำ

แต่ถ้าน้องสาวคนเล็กคิดจะเอานักร้องสาวเป็นแบบอย่าง ชายหนุ่มก็ชักหัวน

หากวรัญญาค่อนข้างน้ำเสียงสยดสยองของพี่ชายคนโต หล่อนอ่านความคิดเขาได้เพราะรู้จักนิสัยพี่ชายดี จึงแจ้งว่า

“ไอดอลเรื่องงานเสีย ไม่ใช่เรื่องส่วนตัว...เรื่องส่วนตัวเจิลิซ่าหนูไม่ยึดเป็นแบบหрок มีผัวก็เลิกกับผัว มีแฟนก็เลิกกับแฟนแบบไม่ทิ้งเขาก็ถูกเขาทิ้ง ร้องเพลงละเก้งเก้ง...แต่เรื่องอื่นแก็เซ็นไม่เซ็นเอาเลยจริงๆ”

“ของแบบนี้มันไม่ใช่เก้งหรือไม่เก้ง บางทีมันก็แล้วแต่ชะตาด้วยว่าเจอคนดีหรือคนไม่ดี จะเอาความสามารถไปตัดสินไม่ได้หрок เสียว่ามันขึ้นแต่บุญแต่กรรม”

“เบ๊ยะ...” หญิงสาวทำเสียงเหมือนแหะ แต่ไม่กล้าออกเสียงตรงๆ เพราะเกรงใจพี่ชาย “เสียนี้เซยจ้ง ยุคนี้แล้วยังมาโทษบุญโทษกรรมอะไรอีก ว่าแต่อย่าเผลอดีกว่า ให้หนูไปหปรีนะ ถ้าไปแบบเป็นไคต์ไม่ได้ก็ให้ไปเป็นผู้ช่วยดูแลกลุ่มทัวร์เอ้า”

“ได้ไ้ ส่งคนไปสามคนแบบนี้บริษัทเจ้งพอดิ แคสองคนนี้ก็กััดฟันเลือดสาดแล้ว ดีที่เขาเรียกร้องผู้ช่วยไคต์ที่มีความรู้เรื่องปฐุมพยาบาลด้วย เราเลยคิดเงินเขาได้เต็มที แต่ถ้าหนูจะไปอีกคนบริษัทก็ต้องควักกระเป๋าทัวเอง คิดเพิ่มกับเขาไม่ได้แล้ว”

“ก็ควักลิ” หล่อนว่า แทบกระต๊อบเท้าเราๆด้วยความซัดใจ
“ไม่รู้ละ หนอยากไป”

“ไปได้เเล่ คุณสมบัติไม่ตรงกับที่เขาต้องการนี่นา แล้วเงินก็
ไม่ใช่น้อย ไหนจะค่าตัวค่าห้องพักที่ต้องเพิ่มขึ้น” เจ้าของบริษัทบน

วรัญญาน้ำตาลลอก่อนร่วงเหมะ พี่ชายเห็นน้องหน้าตาน่า
สงสาร ไม่รู้เลยว่าลึกๆหญิงสาวกำลังปลื้มตัวเองอยู่ที่เก่งชนิดเรียก
น้ำตาตามสั่งได้ตลอดเวลา นี่ถ้าเทียบกับแม่ไม่เสี่ยงแข่งห้ามไว้ชนิด
หัวเด็ดตีนขาดก็ไม่ยอม หล่อนคงหยุดเรียนไปเข้าวงการบันเทิงนาน
แล้ว

“เฮียอ๊ะ ช่วยหนูหน่อย ครั้งนี้ครั้งเดียวแล้วหนูจะไม่ขออะไรอีก”

“ก็เห็นพูดอย่างนี้ทุกที ตั้งแต่เลิกจนโตไม่เคยเปลี่ยน” ว่องวิทย์
ว่าอย่างอ่อนใจ

ชายหนุ่มลำบากใจ ไม่รู้จะแก้ปัญหาเรื่องความต้องการของ
น้องสาวได้อย่างไร แต่ไม่รู้เป็นโชคดีหรือโชคร้ายของขวัญมกลแน่
เพราะพอวรัญญาร่ำร้องจะตามทริปไปได้วันเดียว อรวิภาที่ประสบ
อุบัติเหตุ หล่อนกลับมาจากการไปทัวร์ทริปสั้นๆตอนใกล้เที่ยงคืน
ด้วยความเกรงใจสามีจึงย่องๆเข้าห้องนอนโดยไม่เปิดไฟ หล่อนไม่รู้
ว่าสามีเพิ่งซื้อเก้าอี้ตัวเตี้ยมาตั้งไว้หน้าห้องน้ำ จึงสะดุดเอาโครมใหญ่
จนล้มหน้าคว่ำ

อรวิภาทางมือออกเพื่อรับน้ำหนักตัวตอนล้มโดยอัตโนมัติ ผลก็
คือข้อมือขวาหัก มือบวมผิดรูป สามีที่หล่อนเกรงใจไม่ยอมเปิดไฟ
ให้ทันต้องรีบตาลีตาเหลือกแต่งตัวพาเมียไปส่งโรงพยาบาล ผลก็คือ
หญิงสาวต้องใส่เฝือกเป็นเดือน แถมหลังถอดเฝือกหมอยังไม่อนุญาต
ให้ยกของหนักไปอีกพักใหญ่ ไม่มีทางเลยที่หล่อนจะนำทัวร์ทริปเช็ก
ได้ ดังนั้นวรัญญาจึงได้เป็นหัวหน้าทัวร์สมใจ

เพื่อนฝูงที่คบหาสนิทสนมกันพอรู้ข่าวต่างพากันแสดงความ
เห็นใจกับอริภา และเสียใจกับขวัญกมล

“ไปเช็กครึ่งแรกมันควรเป็นอะไรที่ประทับใจสุดๆ บ้านเมือง
สวย อากาศดี แต่เจอเพื่อนร่วมงานแบบนี้ ต่อให้บ้านเมืองสวยราว
แดนฟ้าแดนสวรรค์ยิ่งไงก็คงทำให้สนุกยาก”

“คงไม่ถึงขนาดนั้นมั้งคะ” น้องใหม่ของชั้นนำทัวร์พยายามมอง
โลกในแง่ดี แถมด้วยความเชื่อมั่นในตัวเองพอประมาณ หญิงสาว
เคยรับมือกับคนเจ็บคนไข้และญาติพี่น้องของบรรดาผู้คนเหล่านั้น
มาหลายปี คิดว่าเจอมาหมดแล้ว เลยมั่นใจว่าตัวเองนั้นใจเย็นพอจะ
รับมือกับคนได้ทุกประเภท

แต่ดูเหมือนบรรดาเพื่อนร่วมงานคนอื่นๆ จะไม่เห็นด้วย
ส่วนใหญ่หัวเราะแล้วบอกว่า

“ไว้ออกกลับมาก่อนแล้วค่อยมาคุยกันใหม่อีกที”

ว่ากันตามตรงไม่ต้องรอถึงกลับมาก่อน แค่หลังจากวัธญา
เข้ามาแทนอริภาวันเดียว ขวัญกมลก็ชักเริ่มรู้พิษสงของลูกสาว
คนเล็กเจ้าของบริษัทแล้ว เพราะความที่เปลี่ยนหัวหน้าทัวร์กะทันหัน
ทางสถานทูตจึงมีการตรวจสอบเป็นพิเศษ วัธญาต้องวิ่งวุ่นไป
สถานทูต แต่ขวัญกมลรุ่นกว่าเหนื่อยกว่า เพราะต้องตามไปด้วย
เนื่องจากรู้เรื่องเอกสารต่างๆ ดีกว่า หญิงสาวคอยจัดหาเอกสารให้
แถมยังต้องไปรับบัตรคิวแทน ไปยืนคอยแถวแทน ขณะที่หัวหน้า
ทัวร์คนใหม่รอสบายๆ ในล็อบบี้โรงแรมใกล้ๆ พอใกล้ถึงคิว หล่อน
ถึงจะขับรถมาสถานทูต จอดรถตรงแถวแล้วให้ขวัญกมลขึ้นมาขับรถ
หล่อนไปจอดตรงที่รกร้างแถวนั้น

เรียกได้ว่าบรรดาลูกทัวร์ดาราทำอะไร หัวหน้าทัวร์ก็ทำ
อย่างนั้นไม่มีผิด

และพอขอวีซ่าเสร็จ ขวัญกลมก็ต้องเอาธมมารับ วรรณญา
บ่นอย่างกระแทกกระทั้น

“ประเทศบ๊ออะไรไม่รู้ วีซ่าต้องเข้าออกตามวันเน๊ะ ถามนั้นถามนี้
ยังกะเราอยากจะเป็นโรบินฮู้ดประเทศมันนี่นี่ พวกคอมมิวนิสต์”

ขวัญกลมอ้าปากจะแย้งว่า สถานทูตจำเป็นต้องทำ เพราะไม่
ก็ปีที่ผ่านมานี้มีสพานวดแผนไทยได้รับความนิยมในเช็กและประเทศ
ทางยุโรปมาก มีสาว ๆ ขอวีซ่าเดินทางไปทำงานที่สปาเหล่านี้ค่อนข้าง
มาก ขนาดวันนี้ยังมีมาต่อคิวตั้งแต่เช้าหกเจ็ดคน ทางสถานทูตคง
ต้องระวังเป็นพิเศษ หากยังไม่ทันที่คำพูดจะผ่านพ้นลิ้น วรรณญา
ก็ปิดประตูถบึงแล้วขับออกไป

ไม่มีคำขอบคุณ

ไม่มีแม่แต่น้ำใจจะถามไถ่ว่าผู้สูงวัยกว่ามาอย่างไร จะกลับ
อย่างไร จะให้แวะไปส่งหน้าปากซอยหรือว่าตามสถานีรถไฟฟ้าที่
หล่อนอาจจะขับรถผ่านไหม หญิงสาวได้แต่มองรถที่แล่นหวือจากไป
ด้วยความรู้สึกที่ว่า เริ่มจะเข้าใจแล้วว่าทำไมโกด์คนอื่น ๆ ถึงได้แสดง
ความสงสารและห่วงใยหล่อนกันนัก

ภายหลังพอเล่าให้เพื่อนในวงการฟัง บางรายยังหัวเราะบอก
หล่อนว่า

“ดีเท่าไหนแล้วที่แม่เจ้าประคุณไม่ส่งเอกสารให้แล้วบอกให้เกี่ยว
มารับพาสปอร์ตให้ด้วยนะ”

ขวัญกลมแค่นึ้ม ไม่ตอบตามคิดว่าวรรณญาคงหงุดหงิดกับ
เจ้าหน้าที่สถานทูตจนลืมนึกไปเสียสนิทแน่!

บทที่ ๒

หลังจากนั้น กระทั่งถึงวันเดินทาง ขวัญมกลแทบไม่ได้เห็นหน้า-
คำตาหรือได้คุยปรึกษาเกี่ยวกับทรัพย์สินกับวรัญญาเลย หญิงสาว
ภายหลังมีฐานะให้ไม่ได้เข้าบริษัทตลอด แม้วันที่เข้าไปรับเอกสารและ
ตรวจสอบแผนการเดินทางครั้งสุดท้ายเพื่อความเรียบร้อยทุกอย่าง
วรัญญาก็ไม่ได้โผล่หน้ามาเจอ

พบหน้ากันอีกครั้งก็ที่สนามบินสุวรรณภูมิเลย วรัญญาทำตัว
เป็นทัวร์ลีดเดอร์เต็มที แต่เป็นผู้นำที่ไม่ยอมลงมือทำอะไรเลย ขึ้นัว
สั่งอย่างเดียว บอกให้ดูแลกระเป๋าให้ทั้งของหล่อนและของลูกทัวร์
ส่วนเจ้าหล่อนนั้นก็มีหน้าที่รับแขกอย่างเดียว ยิ่งเมื่อเมริษา เจมี กับ
ทีมงานอีก ๕ คน ซึ่งประกอบด้วยช่างแต่งหน้าทำผม ฝ่ายดูแล
เสื้อผ้า เลขานุการซึ่งดำรงตำแหน่งผู้จัดการทั่วไปด้วย และตากล้องกับ
ผู้ช่วยมาถึง วรัญญาก็ผันไปเป็นเจ้าหน้าที่ต้อนรับ หน้าขึ้นตาบาน
รับรองนักท่องเที่ยว ยิ่งถ้ามีนักข่าวหรือว่าคนทั่วไปมาขอถ่ายรูปเมริษา
ด้วยแล้ว หญิงสาวต้องแทรกตัวเข้าไปรวมกลุ่มอยู่ในภาพนั้นจนได้

ส่วนงานเรื่องกระเป๋าเดินทางต่างๆ การดูแลเรื่องตัวเรื่อง

พาสปอร์ต มณีพร...ผู้เขียนบท ผู้กำกับคิวคุมความต่อเนื่อง เลขาฯ ผู้จัดการ หรือจะเรียกอะไรก็ได้แล้วแต่ของเมริษาเป็นคนเดียวที่มีน้ำใจเสนอตัวเข้ามาช่วยขวัญกมล บางที่อาจจะเป็นเพราะงานของหล่อนก็ไม่แตกต่างมากนัก นั่นคือคอยดูแลอำนวยความสะดวกให้หนังร้องสาวทั้งเรื่องงานและเรื่องส่วนตัว จนรวมไปถึงการดูแลทีมงานด้วย

อีกอย่าง มณีพรหรือฝนเคยคุยคุยกับตัวรีลิตเตอร์ทั้งสองคนครั้งหนึ่งซึ่งตอนนั้นยังเป็นอริวาอยู่ ทั้งสามสาวคุยทำความรู้จักกันอยู่พักใหญ่ พูดคุยถูกอัธยาศัยเหมือนถูกชะตากันดี ดังนั้นมณีพรจึงอาสาช่วยอย่างเต็มที่ แต่ขวัญกมลปฏิเสธไป บอกว่า

“คุณฝนไม่ต้องห่วงนะคะ ปล่อยให้มันเป็นหน้าที่ของเธอเองค่ะ”

กลุ่มของเมริษามาตามนัดสายเล็กน้อยเพราะมารถตู้บริษัทมาทั้งคน กระเป๋าเดินทางและกระเป๋าอุปกรณ์ในการถ่ายทำต่าง ๆ พอมากคนมากของ กว่าจะมาถึงก็สายเป็นธรรมดา แต่คนที่มาถึงหลังสุดจนแทบจะเรียกได้ว่าเป็นรายท้ายๆ ของผู้โดยสารที่จะเช็กอินคือวชิระ พระเอกหนุ่มดาวรุ่งชื่อดัง กับพี่การ์ตูน หนุ่มร่างใหญ่ผู้จัดการส่วนตัว

เขาเดินเข้ามาในชุดเดินทางสีขาวล้วน สวมแว่นตาสีดำสนิท เดินหน้าเซดหลังตรงไม่มองหน้าใคร

ขวัญกมลไม่แน่ใจว่าดารานุ่มที่กำลังดังเป็นขวัญใจแม่ยกทั้งสาวน้อยสาวใหญ่ตั้งใจจะไม่ให้คนรู้ว่าเป็นใครหรือตั้งใจจะทำตัวเป็นจุดเด่นกันแน่ เพราะทั้งสองอย่างนั้นก้ำกึ่งกันเหลือเกิน แต่ที่แน่ๆ คือ หล่อนเห็นพ้องกับเสียงหนึ่งในทีมงานที่เอื่อยล่อยๆ พอได้ยินกันในกลุ่มเล็กๆ ว่า

“เมื่อพวกดั่งใหม่ ๆ ที่จากคนกลายเป็นเทวดา มาตรงเวลาเหมือนชาวบ้านไม่เป็น มันไม่เด่นไม่ดังไม่สมศักดิ์ศรี!”

ที่ร้ายกว่านั้นคือปัญหาของวชิระไม่ได้จบลงแค่มาสายเท่านั้น พอจับตัวเครื่องบินที่ขบวนการส่งให้เพื่อจะได้ผ่านด่านตรวจคนเข้าเมือง ผู้จัดการส่วนตัวของเขาก็ทำหน้าที่ไม่พอใจ

“อะไรกัน ของพี่ไม่ใช่บิสเนสหรือ”

หญิงสาวชะงักไปนิดก่อนตอบว่า

“ทางลูกค้าแจ้งว่าจองบิสเนสคลาสสามที่นะคะ ของคุณวชิระ คุณเมริษา และคุณเจมี”

การตื่นส่งสายตาไปทางวชิระทันที ฝ่ายนั้นก็รีบพูดอย่างเออเรื่อว่า

“อะไรกัน ก็ผมบอกกับพี่ลืมาตั้งแต่แรกแล้วว่า ถ้าจะให้ไปถ่ายเมืองนอก ก็ต้องตีตัวอย่างต่ำบิสเนสให้ทั้งผมและพี่การ์ตูน”

“คุณฝนไม่ได้บอกมานะคะ” ไกด์สาวยืนยัน

“แต่ผมแจ้งทางทีมงานไปแล้วจริงๆ บอกว่าต้องให้พี่การ์ตูนนั่งกับผม เพราะต้องคอยดูแลผม ผมสุขภาพไม่ค่อยดี ยิ่งงี้คุณช่วยเปลี่ยนตัวให้หน่อยนะครับ” เขาตบท้ายด้วยรอยยิ้มหวานที่ครองใจแม่ยกมาแล้วทั่วประเทศ แต่ขบวนการหนักใจเกินกว่าจะต้องมนตร์เสน่ห์นั้น

“ไม่แน่ใจว่าจะได้หรือเปล่านะคะ” สิ่งหนึ่งที่เรียนรู้ในการทำงานบริการคือ อย่าปิดลูกคำไปในทันที ต้องแบ่งรับแบ่งสู้ก่อนแล้วค่อยหาวิธีปฏิเสธ “เที่ยวบินนี้ค่อนข้างแน่นคะ แล้วนี้เวลาก็กระชั้นมากแล้ว ไม่แน่ใจว่าจะเปลี่ยนแปลงได้หรือเปล่า”

“รบกวนหน่อยแล้วกันนะครับ คุณเป็นหัวหน้าทีมต้องช่วยได้เน่ๆ”

“เข้าใจผิดแล้วคะ แม่...เอ่อ...พี่เกี้ยวไม่ได้เป็นทัวริสต์เดอร์งานนั้นนะคะ ญาญาต่างหากที่เป็น พี่เกี้ยวเป็นแค่ผู้ช่วยคะ”

“จริงหรือครับ” วชิระทำหน้าประหลาดใจ ทำทางเขาดูจริงจัง
สมกับเป็นนักแสดงที่ประสบความสำเร็จอย่างสูง “คุณณณายังดูเด็ก
อยู่มากเลย ไม่น่าจะเป็นหัวหน้านำทัวร์ได้”

หญิงสาวที่ถูกชมหัวเราะคิกคักอย่างมีจริต ตอบว่า

“ครอบครัวณณาคือเจ้าของบริษัททัวร์ค่ะ ณณาคเลยออกทัวร์
ตั้งแต่เข้ามาหาลัยปีแรก ทำจนชำนาญ ตอนนี้ถ้ามีทัวร์ไว้อีกอย่าง
ทริปนี้ บริษัทต้องให้ณณาคออกทัวร์เองค่ะ ปล่อยไกด์ใหม่ๆ มา
คนเดียวไม่ได้หรอกค่ะ ไม่ไว้ใจ” หล่อนปรายตามองขวัญมกลที่ยืน
หน้าชาอยู่นิดหนึ่ง ก่อนถาม “ว่าแต่คุณโอมมีปัญหาอะไรหรือคะ”

“คือ...” วชิระขยับปาก แต่ยังไม่ทันเอ่ย ขวัญมกลก็รีบบอกว่า

“น้องณณามาดูแลแล้ว มีอะไรคุณโอมแจ้งทางน้องณณาค
ได้เลยนะคะ เกี่ยวขอตัวไปดูแลลูกทัวร์ท่านอื่นก่อนนะคะ” พูดจบ
หล่อนก็หลบจากไปเลย นึกสะใจนิดหน่อยที่รู้ว่าใบหน้ายิ้มแย้ม
เต็มอกเต็มใจช่วยของวรัญญาคงจะเปลี่ยนเป็นรอยยิ้มเหี้ยเมื่อเจอ
ปัญหาที่ขวัญมกลเลี้ยงมาได้

แต่ก็ไม่แน่นะ บางทีน้องณณาคคนเก่งอาจจะหาทางออกได้
อย่างมืออาชีพ ไม่เหมือนไกด์ใหม่ๆ อย่างหล่อนที่เชื่อสุดใจว่าเครื่อง
เต็มแน่นขนาดนี้ ไม่มีหวังจะอัฟเกรตผู้โดยสารแน่ๆ โดยเฉพาะ
ผู้โดยสารที่ไม่ยอมเสียค่าธรรมเนียมเพิ่มเองแบบนี้

และในเมื่อหัวหน้าทัวร์ตัวจริงคุณอยู่ด้านหลัง ขวัญมกลจึงถือ
โอกาสเข้าไปในด้านพร้อมกับลูกทัวร์ส่วนใหญ่ มณิพรที่คอยดูแล
ความเรียบร้อยให้กับทีมงานเหมือนกันเข้ามาทักว่า

“มีอะไรหรือเปล่าคะ ฝนเห็นโอมเรียกคุณเกี่ยวไว้ เขาสีอะไร
หรือเปล่าคะ ถ้าต้องวิ่งกลับไปเอาอะไรตอนนี้มีหวังตกเครื่องแน่”

“ไม่สิ้มค่ะ แค่มัวเข้าใจว่าทำไมคุณการ์ตูนไม่ได้นั่งชั้นบิสเนส

คุณโอมบอกว่าแจ้งมาทางทีมงานแล้ว และอยากจะขอให้ช่วยอัฟเกรดให้ผู้จัดการส่วนตัวด้วย เพราะคุณโอมมีปัญหาสุขภาพ อยากให้ผู้จัดการอยู่คอยดูแล”

มณีพรทำหน้าที่

“ไม่เข้าใจหรือกำลังทำเนียนกันแน่ ตอนที่คุยกันก็บอกแล้วว่าทางเรายอมให้พาผู้จัดการมาได้ ทางเรายอมออกเงินค่าตัวค่าที่พักให้ถือว่าเป็นข้อตกลงในสัญญา แต่ต้องเป็นชั้นประหยัด ถ้านอกเหนือจากนี้คุณต้องจ่ายเพิ่มเอง เพราะแค่จ่ายบิสนสให้โอมเราก็อถือว่ามากแล้ว แต่เขาเป็นดาราดัง จะให้ไปนั่งปะปนกับคนธรรมดาได้ไงใช่ไหม” น้ำเสียงผู้พูดมีแววหยัน เห็นได้ชัดว่าหญิงสาวเป็นหนึ่งในสาวน้อยรายที่ไม่ได้หลงเสน่ห์พระเอกชื่อดังแห่งยุค “แล้วนี่คงพยายามมาบีบให้ทางทัวร์อัฟเกรดที่หนึ่งให้แทน ทำได้ไหมคะ”

“เกี้ยวไม่ทราบค่ะ เพราะน้องญาญ่ารับหน้าที่ดูแลต่อ เกี้ยวถึงได้เข้ามาดูทีมงานในนี้ก่อนไงคะ แต่ถ้าถามนะค่ะ...” หญิงสาวยิ้มๆ ลดเสียงลงน้อยพอบเป็นพิธี “คงยากค่ะ เทียบบินนี้เต็มสุดๆ ไม่น่าจะมีที่ว่างนะค่ะ”

“สม” มณีพรพูดตรงๆ อาศัยที่เจอกันมาหลายครั้ง รู้สึถูกคอกันดี จึงไม่ต้องระวังอะไรมากมายนัก “ปล่อยให้รู้เสียบ้างว่าไม่ใช่คิดว่างแล้วจะได้ทุกอย่างดังใจ หรือเป็นดาราแล้วติดนี้เรียกว่าไรก็ได้ แต่คุณก็ยกก็ต้องเตือนน้องญาญ่านิดนะค่ะ น้องเขายังเด็ก ดูเหมือนจะหลงดารานิดๆด้วย เขาอาจไม่รู้ว่าคนเราในจออาจดูดี แต่ตัวจริงคนละเรื่องก็มีนะค่ะ”

ขวัญกมลได้แต่ยิ้ม คนตรงหน้าหล่อนไม่เคยเจอรัญญามาก่อน เพิ่งเจอกันไม่ถึงสองชั่วโมงดี และฝ่ายนั้นก็หวานเข้าไปสีทีมงานส่วนใหญ่ จะจำเอาอกเอาใจทำตัวเป็นหัวหน้าทัวร์ที่ดี ไว้รอให้เดินทาง

กันไปสักพักก่อนเถอะ มณีพรอาจจะไม่พูดอย่างนี้ก็ได้

และเช่นเคยที่กลุ่มทัวร์ต้องเข้าไปรอพระเอกชื่อดังกับผู้จัดการส่วนตัวอยู่หลังด้านตรวจนเข้าออกอยู่ครู่ใหญ่ จนเมริษาหงุดหงิดหล่อนจับจี้ไม้กางเขนประดับพลอยขนาดใหญ่ที่สวมอยู่บิดไปมาพร้อมเริ่มบ่น

“จะตกเครื่องกันหมดเพราะพ่อพระเอกไปแก้กหล่อที่ไหนก็ไม่รู้ นิสัยอย่างนี้ตกเมื่อไหร่ไม่มีใครแลนะ”

“คุณลืมนึกกับทีมล่วงหน้าไปที่เกทก่อนไหมคะ เดี่ยวเกียร์รอทางนี่เอง” ขวัญกลมอาสา แต่อีกฝ่ายแคยักไหล่ตอบว่า

“ไม่ต้องหรอก เดินหน้าเป็นตุตกันมานานแล้ว พูดถึงก็มา อายุยืนฉิบ...บ้าจัง” หล่อนบอกสะบัด ทั้งทำทางและน้ำเสียงบ่งชี้ว่าไม่ได้รักใครชอบพออะไรกับนักแสดงรุ่นน้องคนนี้เลย

แปลกดี...ขวัญกลมคิด...เห็นชัดว่าเมริษาไม่ชอบหน้านักแสดงรุ่นน้องคนนี้อะเสียเลย แต่ทำไมยังเลือกมาเป็นพระเอกในเอ็มวีของตัวเอง ทั้งๆที่ในวงการยังมีพระเอกในระดับเดียวกับชายหนุ่มอีกหลายคน

บางทีพระเอกจะเหมาะสมกับบทที่สุด เมริษาจึงจำใจต้องเลือกชายหนุ่มแทนพระเอกอื่นที่มีข่าวว่าหล่อนสนิทสนมด้วยมากกว่า

คนทั้งสามเดินมาสมทบกลุ่มใหญ่ด้วยสีหน้าบูดบึ้ง โดยเฉพาะการ์ตูนที่เหมือนฉุนเฉียวไม่ได้ตั้งใจ มาถึงกลุ่มก็ค้อนขวับไปที่เมริษาก่อนใคร ขณะที่วรัญญาก็มาลงเอยกับขวัญกลมว่า

“จะรออยู่หาสวรรค์วิมานอะไร...คะ ทำอะไรรีบพาลูกทัวร์ไปที่เกท เดียวก็ตกเครื่องกันหมดหรอก”

“ไม่ตกหรอกคะน้องญญา ยังไม่เรียกเตือนครั้งสุดท้ายเลย แต่เราออกเดินไปที่เกทเลยก็ต๊อละ เสียเวลากันมาเยอะแล้ว” ขวัญกลม

พูดเสร็จก็โบกมือให้กลุ่มทัวร์แล้วออกเดินนำไปเลย หล่อนไม่หัน
แม้จะได้ยินเสียงวรัญญูกระซิบตามด้วยน้ำเสียงอาฆาตพอก็ได้ยิน
กันสองคนว่า

“ฝากไว้ก่อนเถอะ”

ไค้ตสาวนึกแข็งตั้งแต่ยังไม่ออกเดินทาง สงสัยกลับมาหล่อนคง
ต้องหาบริษัททัวร์เจ้าอื่นสำรองไว้อีกสองสามแห่งเป็นแน่

แต่สิ่งที่วรัญญูมลคาดไม่ถึงคือ วรัญญูนั้นไม่รอให้จบทัวร์ก่อน
หญิงสาวรายนั้นตั้งหน้าตั้งตาหาเรื่องตั้งแต่ขึ้นเครื่อง เริ่มจากที่
ผู้อ่อนวัยกว่าต้องยกที่นั่งของตัวเองซึ่งเป็นที่นั่งคู่ก่อนข้างดีให้กับ
การตูน ส่วนตัวหล่อนนั้นย้ายมานั่งเก้าอี้สามที่นั่งกับวรัญญูมล ตาม
บัตรโดยสาร วรัญญูมลได้ที่นั่งริมหน้าต่าง วรัญญูนั่งตรงกลาง แต่
พอเห็นว่าผู้โดยสารเก้าอี้ข้างๆ เป็นชาวต่างชาติมีอายุ แถมยังตัวใหญ่
พอๆ กับสาวทั้งสองคนรวมกัน น้องญญาเลยเข้าไปนั่งเก้าอี้ริมหน้าต่าง
แล้วเมินหน้าหนีไปอีกทาง

วรัญญูมลไม่มีทางเลือกและไม่อยากมีปัญหา อีกทั้งเห็นว่าเป็น
เรื่องเล็กน้อย จึงไม่ว่าอะไร ยอมนั่งตรงกลางแต่โดยดี หากความ
ใจเย็นประนีประนอมของหล่อนส่งผลให้ไค้ตสาวไม่ได้หลับตลอด
การเดินทาง เพราะผู้โดยสารคนข้างๆ นอกจากนั่งเต็มที่นั่งจนล้น
มาทางหล่อนแล้ว ยังคอยแต่โอ้อวดๆ จนน่ากลัวจะติดหัวดอยอยู่
ตลอดเวลา และพอเข้าไม่ได้ไ้ หญิงสาวเริ่มเคลิ้ม วรัญญูก็ขยับตัว
เอาข้อศอกกระแทกบ้าง กางหนังสือพิมพ์แล้วมือปิดโดนบ้าง ลุกไป
เข้าห้องน้ำแล้ว ‘บั้งเอิญ’ เหยียบเท้าหล่อนบ้าง

การแกล้งดูเหมือนการกระทำของเด็ก แต่ผลเสียก็คือสองไค้
สาวไม่ได้นอนเต็มตาทั้งคู่ แต่ตามหน้าที่ทั้งคู่ต้องลุกไปล้างหน้าล้างตา
เตรียมพร้อมก่อนลู่ทัวร์ จากนั้นพอเครื่องลงจอดก็ต้องคอยช่วย

อำนวยความสะดวกให้กับบรรดาลูกทัวร์ ด้วยของออกจากช่องเก็บ
เตือนไม่ให้ลืมอะไร เป็นการเอาใจใส่เล็กๆน้อยๆที่จะทำให้ลูกทัวร์
ประทับใจ

และแน่นอน วรรณยานั้นพอลูกได้ก็รีบเล่นไปส่วนชั้นธุรกิจเพื่อ
ดูแลลูกทัวร์ไว้อีฟทั้งสาม ทั้งไคด์มือใหม่ให้ช่วยทีมงานขนอุปกรณ์
ที่โหลดได้ห้องเครื่องไม่ได้อยู่เพียงลำพัง

ทว่าถึงจะเหนื่อยและเพลียจากการอดนอน แต่เมื่อได้ยึดเส้น
ยึดสายลงมาสูดอากาศยามเช้าที่ค่อนข้างเย็นของเวียนนา ไคด์สาว
ก็รู้สึกดีขึ้น ลูกทัวร์ก็ทำตัวดีไม่มีปัญหาอะไร มีเกลโลลเวตาม
ร้านขายของที่ระลึกที่เปิดให้บริการตั้งแต่เช้าตรู่บ้าง อรอนงค์
ช่างแต่งหน้าสาวที่หน้าตาดี ผิวถึงจะค่อนข้างเข้มแต่เนียนสวยสมอาชีพ
ขึ้นไปทางแม็กเน็ตติดตู้เย็นสีเหลืองสดมีรูปจิ้งจอกอยู่ในเครื่องหมายห้าม
พลงพุดกับเพื่อนที่เป็นผู้ดูแลเสื้อผ้าว่า

“ดูสิแก้ว แก๊ง ที่ติดตู้เย็นเขียนว่าไม่มีจิ้งจอกในออสเตรียด้วย”

วรรณยาเดินตามหลังสองสาวมา อันที่จริงในฐานะหัวหน้าไคด์
หล่อนควรจะเอออไปด้วยหรือไม่ก็ผ่านเลยไปเฉยๆเสีย แต่หญิงสาว
อารมณ์เสียเพราะวชิระเมินใส่หล่อนที่ออฟเกรตที่นั่งให้ผู้จัดการเขา
ไม่ได้ ส่วนเมริษา‘ไอดอลในดวงใจ’ก็ทำเหมือนไม่เห็นหล่อนอยู่ใน
สายตา นักร้องสาวเคยเดินทางมานักต่อนัก ไปมาแล้วเกือบทั่วโลก
ดังนั้นหล่อนทำทุกอย่างได้ด้วยตัวเอง ไม่ต้องพึ่งพิงไคด์ ทัวร์ลีดเดอร์
กลุ่มนี้จึงหงุดหงิดและถือโอกาสลงกับคนที่หล่อนนึกเกลียดว่า

“เค็ชช่างแต่งหน้าช่างเลื้อ หน้าตาก็บ้านๆคงไม่กระไรนักหรอก!”

ดังนั้นหล่อนจึงใส่เต้มอย่างไม่ถนอมน้ำใจเลยว่า

“เก้ตรงไหนคะ ญาญ่าว่าเขาทำประชดมากกว่า เอาไว้บอกพวก
นักท่องเที่ยวๆ ที่แยกแยะระหว่างออสเตรียกับออสเตรเลียไม่ออก

จะได้ไม่ต้องถามหาจิตใจให้เขาสมเพชโง่คะ พวกที่ทำท่าตื่นเต้นแบบนี้
ระวังนะคะ เดี่ยวเจ้าของร้านเขาจะคิดว่าพี่เป็นพวกเดียวกับพวกที่ไม่รู้
ความแตกต่างระหว่างประเทศนี้กับทวีปออสเตรเลีย”

สองสาวที่วัยคงอยู่ราวๆ สามสิบปลายๆ นิ่งชะงักไปทั้งคู่ ไม่
แน่ใจว่าถูกตำหนิหรือเปล่า เพราะผู้พูดเป็นไกด์ที่ควรจะต้องเอาใจหรือคอย
แนะนำลูกค้า...

แต่จะถามอะไรก็ไม่ทันแล้ว เพราะผู้พูดจบบรรณาก็เดินหน้าเร็ด
จากไปแล้ว

“ไกด์บริษัทนี้เขาดูแปลกๆ นะพี่อ่อน นี่เขาแนะนำหรือแดกเรา
กันแน่” กนกฉัตรกระซิบกระซาบกับช่างแต่งหน้าสาว ฝ่ายหลังตา
ลูกวาบ แสดงให้เห็นว่า ภายใต้อุปไม้มเรียบๆ ท่าทางซื่อๆ ดูเป็นคน
เอาเรื่องพอสมควร

“พี่ก็ไม่แน่ใจ ถ้าแนะนำด้วยหวังดีก็แล้วไป แต่ถ้ามาหลอกตำ
กัน มึงก็รู้จุกๆ น้อยไปแล้ว”

ทัวร์เอ็มวีวีเทิร์นพักอยู่ที่สนามบินเวียนนาประมาณชั่วโมงเศษ
โดยมีขบวนรถคอยดูแลพวก“ทีมงาน” และบรรณารักษ์ดูแลกลุ่มหัวกะทิ
สี่คน ก่อนจะต่อเครื่องบินเล็กเข้ากรุงปราก เครื่องบินเล็กที่ว่าเป็น
เครื่องบินแบบสองใบพัด มีที่นั่งไม่ถึง ๖๐ ที่นั่ง สองสาวช่างเลื้อ
ช่างผมเห็นเข้าก็กรี๊ดกร๊าดถูกใจต้องให้ตากล้องซักภาพเป็นที่ระลึก
แถมยังชวนมณีพรและคนอื่นๆ ถ่ายรูปในอิริยาบถต่างๆ ด้วย

บรรณารักษ์เห็นเข้าก็แอบเบ้าปากงมั่งว่า

“พวกบ้านนอก!”

ตัวเครื่องบินแบ่งที่นั่งผู้โดยสารออกเป็นสองส่วน คือส่วนหน้า
สำหรับชั้นบิสเนสประมาณแปดที่นั่ง กันจากชั้นประหยัดด้วยกำแพง
ใสๆ ที่คงทำจากแผ่นอะคริลิก เมริษา เจมี และวชิระนั่งในส่วนนี้

ส่วนที่เหลือก็นั่งรวมตัวกันอยู่หลังที่นั่งบิสเนสนั่นเอง

ตอนแรกๆ การดูหนังไม่ได้เรียกร้องหรืออาละวาดอะไรเป็นพิเศษ เพราะที่นั่งชั้นธุรกิจไม่ได้แตกต่างจากชั้นประหยัดมากมายอะไร แต่พอเครื่องขึ้นมีการเสิร์ฟกาแฟพร้อมครั้วของต์หอมกรุ่นให้กับชั้นธุรกิจ ส่วนชั้นประหยัดมีเพียงกาแฟร้อนถ้วยเดียว ก็เริ่มมีเสียงบ่นจากลูกทัวร์ พวกที่ใจเย็นหน่อยก็แค่เปรยว่า ถ้ามีการขายครั้วของต์บนเครื่องบินสายการบินต้นทุนต่ำจะยอมควักกระเป๋าซื้อมากินจริงๆ

ขวัญกมลหันไปยิ้มให้กับคนบ่น ปล่อยให้

“ใจเย็นๆ นะคะ ไฟลท์นี้สั้นค่ะ นั่งเดียวเดี๋ยวก็ถึงสนามบิน Ruzyně แล้ว พอคนทางโน้นมารับเข้าที่พักเรียบร้อยแล้ว เราค่อยทานอาหารเข้ากันนะคะ”

“แต่มันชักหิวแล้วนี่” ผู้จัดการดาราว่างใหญ่ซึ่งนั่งที่นั่งแรกของชั้นประหยัดเริ่มอแง

เจมีทำปากเบ้เล็กๆ เขาอยู่เมืองไทยมาประมาณสองปีเศษ พูดภาษาไทยไม่คล่อง แต่ฟังออกได้ค่อนข้างมาก และต่อให้ไม่เข้าใจคำพูด แต่แค่ฟังเสียงก็พอเดาความต้องการของการดูหนังได้ อาศัยที่ฝ่ายนั้นไม่ได้มอง เขาจึงทำสีหน้ารำคาญได้อย่างไม่ต้องเก็บอารมณ์ ส่วนเมริซาหันมาเลิควมมองหนุ่มร่างใหญ่ ได้อย่างคนที่รู้จักกันมาหลายปี... รู้จักก่อนที่เขาจะมาเป็นผู้จัดการให้วชิระด้วยซ้ำว่า

“เมื่อกี้ที่สนามบิน รออยู่เป็นชั่วโมงทำไมไม่รู้จักกินล่ะพี่ตูน ไกด์เขาก็ถามแล้วว่าเราจะเอาอะไรไหม พี่ตูนก็ไม่เอาเอง มัวแต่อยากซื้อปิ่นนั้ซื้อปิ่นนี้ แล้วจะมานั่งตอนนี้งานไหม”

“ก็ตอนนั้นมันไม่หิวนี่จะเธอจ๋า พี่ไม่ได้เป็นสตรีที่กระเพาะเล็กเหมือนพวกเธอเนี่ย ลงจากเครื่องมาก็เขมือบๆ ไปได้เลยนะ”

“อ้อ เขมือบบนพื้นไม่ได้ แต่เขมือบบนฟ้าไม่มีปัญหา”

“ก็มันว่างเขมือบได้ นี่คุณไกดัดคนไหนก็ได้ ถ้ามแอร์เขาให้ที่ว่า
หาคิ้วของดีให้พี่ได้สักชิ้นใหม่ ให้ชดกาแพเปลาๆ แบบนี้ท้องมัน
โหวงพิกล”

วิญญาณทำเฉยเหมือนหุวนลมซะอย่างนั้น ขวัญกลมจึงต้อง
แก้กังวลขึ้นจะเรียกพนักงานบนเครื่อง แต่วชิระรีบบอกว่า

“ไม่ต้องครับ พี่ตูนเอาของผมไปทานก็ได้ ผมไม่หิว เมื่อ
คุณญาหาเดนิสมาให้ทานรองท้องแล้ว”

“ขึ้นเดียวพี่ไม่อิ่ม” การ์ตูนยังบ่น

“เฮ้อ เอ้า เอาของลิซ่าไปอีกอันก็ได้ จะได้บินกันอย่างสงบๆ
เสียที่ ไม่งั้นหนวกหูเสียงหมูร้องเสียจริงๆ” เมริษาใช้ปลายนิ้วคืบ
คิ้วของตัวของตัวเองวางไปรวมไปกับของพระเอกหนุ่มรุ่นน้อง และ
อีกฝ่ายก็ส่งทั้งสองขึ้นต่อไปยังผู้จัดการส่วนตัวของเขา

ชายร่างใหญ่ตัวค้อนใส่หนังร้องดัง ที่พอส่งอาหารให้เสร็จก็
กางหนังสือพิมพ์ไทยที่ติดมือมาเปิดอ่านอย่างไม่สนใจอะไรอีก จึงว่า
ประมาณว่า...หน้อย ทำมาว่าเราเป็นหมู...แม่พัวผัน แต่เขาก็รับชม
ทั้งสองขึ้นไปปรับประทานจนหมดอย่างไม่เกียกองน

